

med mig derom, uagtet det vil have en meget betydelig Indflydelse paa Statskassens Indtægter; thi det vilde da maasse kunne være lykkedes mig at forhindre, at det var blevet opstillet, saaledes at jeg kunde have undgaaet den Ubehagelighed at skulle modsætte mig et Forslag, som er stillet af hele Udvalget. Jeg kan ikke se, at der er nogen fuldkommen tilstrækkelig Grund for denne Endrings Betsagelse. Den hører ikke paa nogen Maade med til en Fuldstændiggjørelse af den Reform, der er Gjenstand for nærværende Lovforslag, med Hensyn til hvilken jeg tror, man vil indrømme, at jeg har været saa følgeragtig og imøbetommende, som man vel kunde forlange. Derfor den gjorde dette, skulde jeg ogsaa finde mig deri, men det kan jeg ikke se. Jeg kan overhovedet ikke se, at den Reform, som dette Lovforslag har til Gjenstand, er af den Betsagelse, at den kræver, at Overgangsbestemmelser gives, saaledes som Tilfældet er med mange andre Reforme, f. Ex. med det Forslag, der foreligger det ærede Thing angaaende Fattigforsørgelse. Deri kræves ganske naturlig Overgangsbestemmelser; men jeg tror derimod aldeles ikke, at saadanne behøves ved den Reform, hvorom her er Tale. Man siger, at det vilde se underligt ud, om Boer, som ere tagne under Behandling, kort før Loven træder i Kraft, skulde sportuleres efter den ældre Lovgivning, i Modsetning til de Boer, der først ere tagne under Behandling, efter at Loven er traadt i Kraft. Ja, mine Herrer, det kan for saa vidt se underligt ud; men jeg spørger, om det ikke ser fuldkommen saa underligt ud, at man behandler de Boer, som først blive afsluttede, ja endog udleverede efter den 1ste April 1875, paa en ganske anden Maade end andre Boer, som maasse ere tagne under Behandling efter hine, men som ere blevne sluttede før den 1ste April 1875. Jeg negter ikke, at det for mit Vedkommende ser ud som en Uretfærdighed, at man lader nogle af de Boer, der ere faldne til Behandling under den tidligere bestaaende Lovgivning, og det maasse dem, som mindst kunne taale det, og som derfor ere blevne hurtigt sluttede, betale efter den gamle Lovgivning, medens man derimod lader dem, som have taget en længere Tid, og som maasse forfæltig ere blevne trukne ud, tilflyde den Fordel, som de forandrede Skiftegebyrers Beregning vil tilstede efter 1ste April 1875. Jeg kan ikke se rettere, end at den simple og klare Regel er den, som er givet i Lovforslaget, nemlig, at de Boer, der salde til Behandling efter den Dag eller samme Dag, som denne Lov træder i Kraft, behandles efter denne, men at alle de, der ere komne under Behandling paa et tidligere Stadium, behandles efter den Lovgivning, under hvis Hævedsøanne de ere komne under Behandling. Selv om man imidlertid vilde overse dette; hvad jeg for mit Vedkommende ikke tror, man bør overse, spørger jeg, om den Regel, der her er foreslaaet, er ønskelig. Jeg maa i den Henseende omtale det Forslag, som

foreligger til en Forandring i § 93 i det næste paa Dagsordenen opførte Lovforslag, hvilket Forslag aabenbart sætter sig paa samme Betragtning som den, der her har gjort sig gjældende. Man vil derefter faae Boer, som i den ene Periode af deres Behandling blive behandlet efter den ene Lovgivning og i den anden Periode af deres Behandling efter den anden, og hvilken af disse, der skal følges, lader man afhænge af Skifteretten. Jeg kan nemlig ikke se rettere, end at det skal være Skifteretten, som afgjør, om man skal behandle dem paa den ene eller paa den anden Maade, uagtet det Udtryk, som staar deri: „efter Forholdets Betsagelse“ tillader en temmelig vid Fortolkning. Foruden dette etablerer man imidlertid ved det her foreliggende Endringsforslag under Nr. 3 en aldeles ulige Stilling for forskjellige Boer, idet der nemlig bliver en Forskjellighed i Behandlingen af Boer, der t. Ex. behandles i Kjøbenhavn, og Boer, der behandles paa de Steder paa Landet, hvor Skifteforvalterne endnu ere lønmede med Sportler. Der skulde Sportlerne nemlig betales til ham, hvorimod der i Kjøbenhavn og paa de Steder, hvor Skifteforvalteren er sat paa fast Wage, ikke tilkommer ham Sportler. Jeg kan ikke indse, at der her er nogen Righed, som anbefaler at gjøre en saa tvivlsom Undtagelse fra Loven. — Endelig er der en Omstændighed, der nærmest vedkommer mig som Finansminister, nemlig den, at jeg ikke skjønner rettere, end at man gennem dette Endringsforslag paafører Statskassen en meget betydelig Mindreindtægt i Finanssaaret. Jeg er ikke i Stand til at sige, til hvormeget den vil beløbe sig, og jeg tror heller ikke, at det ærede Udvalg er i Stand dertil. (Ordføreren: Det kan Ingen!) Der er vistnok Ingen, som kan sige det; men det skulde aldeles ikke undre mig, om der ikke her igjennem vil i Finanssaaret tilveiebringes en Mindreindtægt af Skiftesportlerne af ca. 50,000 Rd. Der sættes ved dette Endringsforslag ligesom en Præmie paa, at trække Boernes Behandling ud, og det ikke blot for de Private, som maatte have Interesse deri, men selv for Skifteforvalterne; thi de ere, naar de ikke derved overtræde deres øvrige Pligter, efter min Formening pligtige til i Boets Interesse ikke at slutte eller udlevere dette, før den nye meget lavere Sportulering kan komme til Anvendelse derpaa. Jeg bellager meget, at jeg i dette Tilfælde er nødsaget til at gaa imod det ærede Udvalg, som jeg ellers, er kommen saa vel til Rette med i denne Sag, og jeg skal derfor henstille til det ærede Udvalg, om det ikke maatte finde sig foranlediget til at tage dette Forslag tilbage, eller, hvis det ikke kan ske, skal jeg opfordre dette Things Medlemmer til at stemme imod det.